

Vai tu zini?

Elders Glens L. Peiss
no Septiņdesmitajiem

Es jūs aicinu pārbaudīt manus vārdus. Vai jūs lasīsīt un lūgsīt par Džozefa Smita stāstu?

Pirms kāda laika man bija jauka saruna ar iespaidīgu jaunu sievieti, kura ir 16-gadus veca. Es uzzināju, ka viņa ir vienīgā Baznīcas locekle savā vidusskolā. Es viņai vaicāju: „Kas ir pats grūtākais, ar ko tev nākas saskarties, esot vienīgajai Baznīcas loceklei?”

Viņa kādu brīdi padomāja un sniedza ļoti gudru atbildi: „Tā ir ticēšana kaut kam, kas ir patiens, kad ikviens cits tic, ka tas nav patiens, un ticēšana tam, ka kaut kas ir nepareizs, kad ikviens cits tic, ka tas ir pareizs.”

Es viņai uzdevu otru jautājumu: „Vai tu zini, ka Džozefs Smits ir Dieva pravietis?” Viņas atbilde bija: „Es tā domāju, taču neesmu pārliecināta.”

Šajā rītā es vēlos jautāt visas Baznīcas jaunatnei: „Vai tu zini?”

Pirmā reize, kad es zināju, ka man ir liecība par Džozefu Smitu, bija, kad biju tikai 11 gadus vecs un mani vecāki bija mani aizveduši uz Tempļa laukumu Soltleiksitijā.

Mana mīļāka nodarbe bija vākt visu, kas deva par velti. Es kļuvu eksperts šajā jomā. Es jautāju: „Vai tas ir par brīvu?” Ja bija pozitīva atbilde, es pastiepu savu 11 gadus veco roku un teicu: „Paldies. Vai tas arī ir par brīvu?” Reiz kāds sacīja: „Nē, man žēl, tas maksā piecus centus.” Nezaudējot dūšu, es noliecu savu galvu un, izrādot lielu vilšanos, teicu: „Ak, es vienmēr esmu vēlējies izlasīt šo bukletu, bet man nav naudas. Paldies!” Tas darbojās katru reizi. Patiesība ir tāda, ka es tos nekad nelasīju. Es tos tikai vācu.

Tomēr kādā ceļojuma reizē es biju palicis viens mūsu 1948. gada Ševroletā, gaidot savus vecākus, un man kļuva ļoti garlaicīgi. Izmisumā es paskatījos aiz sēdekļa un ieraudzīju savu kaudzi, ko biju ieguvis par velti. Es paņēmu bukletu ar nosaukumu *Džozefs Smits stāsta savu stāstu* un sāku to lasīt.

Es biju aizrāvis un mana sirds bija piepildīta ar prieku. To izlasot, es ieraudzīju savu atspulgu sānskata spogulī un, man par pārsteigumu, es raudāju. Es nesapratu toreiz, taču es saprotu tagad. Es biju sajutis Gara liecību. Manu vecāku tur nebija. Manas māsas tur nebija. Mans Sākumskolas skolotājas tur nebija. Tur biju tikai es un Svētā Gara spēks.

Tad nu, tas var notikt ar jums, un kaut kas līdzīgs, iespējams, jau ir noticis.

Meklējot liecību, tie no jums, kas esat dzimuši šajā Baznīcā, varētu gaidīt kādu iespaidīgu garīgu sajūtu, kas būtu atšķirīga no jebkā, ko jūs iepriekš esat jutuši. Iespējams, ka esat dzirdējuši, kā pievērstie liecina par savu pievēršanos, un jūs domājat, ka jums kaut kā pietrūkst. Viens iemesls, kāpēc tā liekas tiem tik iespaidīga, ir tas, ka tā tiem ir jauna.

Jums ir bijušas tādas pat sajūtas visā jūsu dzīvē ģimenes mājvakaru laikā, jauniešu liecību sapulcēs, semināra klasēs, lasot Svētos Rakstus un daudzos citos gadījumos.

Mūsu misionāriem māca palīdzēt klausītājiem atpazīt, kad tie sajūt Garu. Es atceros daudzus gadījumus, kad apstājāmie intensīvas, garīgas pārrunas vidū un teicām: „Apstāsimies uz mirkli un parunāsim par to, kā jūs pašlaik jūtaties. Jūs jūtaties, it kā mēs būtu jums atgādinājuši to, ko esat aizmirsuši. Jūs jūtat, ka mēs jums stāstām patiesību. Jūs sajūtat mieru. Jūs sajūtat Svēto Garu.”

Es atceros, ka mācījām kādu ārkārtīgi inteliģentu sievieti, kurai bija grūti pieņemt jebko, līdz viņai tika atbildēts uz katru iespējamo jautājumu. Tomēr pēc kāda laika mēs dzirdējām viņu sakām: „Es vairs ilgāk nespēju noliegt šo sajūtu.”

Viņa pievienojās Baznīcai un bija ļoti laimīga turpmākos pāris gadus, taču viņa pakāpeniski ļāva savām intelektuālajām šaubām atgriezties un galu galā viņa pameta Baznīcu.

Pagāja piecpadsmit gadu un viņa apciemoja mūsu ģimeni. Mēs viņu aizvedām uz Tempļa laukumu. Kad mēs sākām iet pa lokveida slīpo eju, kas veda pie Glābēja statujas, viņa apstājās un ar asarām sacīja: „Šeit atkal rodas tā sajūta. Mana sirds joprojām ilgojas pēc tā, ko mans prāts nepieņem!”

Ja reiz to esat jutuši, jūs to vairs nekad neaizmirsīsiet.

Garīgas liecības nāk jaunībā pie tiem, kam ir garīgas pieredzes. Kā vecāki, skolotāji un vadītāji mēs esam labi, lai pārlicinātos, ka jūs saprotat likumus un baušļus. Mēs varētu uzlabot to, kā palīdzēt jums gūt liecību par principiem un mācību. Iespējams, mēs varētu biežāk apstāties un palīdzēt jums atpazīt Garu.

Kad reiz esat atpazinuši šīs sajūtas, kādas tās ir, jūsu ticība tām palielināsies. Drīz jūs atklāsiet, ka esat attīstījuši garīgo sesto maņu, kas nevar maldināt.

11 gadu vecumā es zināju, ka Džozefs Smits ir Dieva pravietis. Es nedzirdēju balsis, neredzēju eņģeļus vai kaut ko tamlīdzīgu. Tas, ko es jutu, bija daudz pārlicinošāk. Tika aizskarta mana garīgā maņa. Es sajutu pacilātību plūstam no savas būtības visdziļākās daļas, kas ir aizsargāta no jebkādas krāpšanas. Šī garīgā maņa reaģē vienīgi tad, kad to aktivizē Svētais Gars.

Kā sajūtama šāda garīgā liecība? Tas ir tikpat grūti, kā aprakstīt rozes smaržu vai putna dziesmu, vai ainavas skaistumu. Tomēr, jūs to zināt, kad to sajūtat.

Svētie Raksti sniedz mums dažus ieskatus šajās sajūtās:

„Patiesi, patiesi Es saku tev, Es došu tev no Sava Gara, kas apgaismos tavu prātu, kas piepildīs tavu dvēseli ar prieku; un tad tu zināsi . . .” (M&D 11:13–14).

Dažkārt šī sajūta ir līdzīga atmiņām. Pirmoreiz mēs mācījāmie evaņģēliju mūsu debesu mājās. Mēs esam nākuši uz šīs zemes ar aizmirstības priekškaru. Un tomēr katrā no mums uzkavējas šīs apslēptās atmiņas. Svētais Gars var pašķirt priekškaru un iznest tās no apslēptā stāvokļa. Bieži mana reakcija uz šķietami jaunu patiesību ir: „Ak, es atceros to!”

„ . . . Aizstāvis, Svētais Gars . . . atgādinās jums visu . . . ” (Jāņa 14:26).

Mani jaunie brāļi un māsas, es jūs aicinu pārbaudīt manus vārdus (skat. Almas 32:27).
Vai jūs lasīsiet un lūgsiet par Džozefa Smita stāstu?

Brīnišķīgais zināšanās, ka tas ir paties, ir tas, ka jūs vienlaikus zināt, ka Dievs Tēvs un Jēzus Kristus dzīvo un vada šo Baznīcu mūsdienās. Es ieguvu šīs zināšanas, kad man bija 11 gadu, un tagad es stāvu jūsu priekšā kā ordinēts īpašais Jēzus Kristus liecinieks un liecinu, ka tā ir patiesība. Es arī liecinu, ka Tas Kungs vēlas, lai jūs zinātu, ka tā ir patiesība, un Viņš „pasludinās jums patiesību . . . ar Svētā Gara spēku” (Moronija 10:4).
Jēzus Kristus Vārdā, āmen.